

ΒΡΑΒΕΙΟ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ (1979)

ΕΛΛΗΝΟΡΘΟΔΟΞΗ ΠΟΛΥΤΕΚΝΗ
Οικογένεια

Η «ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ» ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ...!

ΤΕΥΧΟΣ
174/2022

ΔΩΡΕΑΝ

ΕΚΔΟΣΗ
Π.Ε.ΦΙ.Π.

Η «ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ» ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ...!

Ὁ Χριστός πάντοτε ἦταν περιτριγυρισμένος ἀπό νέους ἀνθρώπους καί ἀγαποῦσε ιδιαίτερα τά παιδιά. Ἔλεγε: «Ἀφήστε τά παιδιά καί μήν τά ἐμποδίζετε νά ῥθουν κοντά μου, γιατί ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἀνήκει σέ ἀνθρώπους πού εἶναι σάν κι αὐτά»**. Ὁ μοναχός τῆς Ἰνδίας, ὁ Βούδας, ἦταν πάντοτε περιτριγυρισμένος ἀπό γέροντες, ἐπειδή πιό εὔκολα μπορούσε νά τοὺς ἐμπνεύσει μίσος γιά τή ζωή. Ὁ Χριστός, ἀντίθετα, χαιρόταν μέ τά παιδιά, ἐπειδή μπορούσε νά ἐφαρμόσει μέ ἰδανικό τρόπο τήν ἐπαναστατική του παιδαγωγική.

Ἡ ἐποχή μας θά ἔπρεπε νά ἀφήσει τά παιδιά νά πλησιάσουν τόν Χριστό. Ὁ αἰώνας μας, πού εἶναι ὁ αἰώνας τοῦ τηλέγραφου καί τοῦ ἀεροπλάνου, δέν θά ἔχανε τίποτε, ἀντίθετα θά κέρδιζε πολλά, ἐάν ἄφηνε καί δέν ἐμπόδιζε τά παιδιά νά πάρουν τήν εὐλογία Του.

Εἶναι γεγονός πώς ἡ τεχνολογική ἐξέλιξη τῆς ἐποχῆς μας, πού εἶναι ἐξίσου χρήσιμη καί ἐπιζήμια, δέν μείωσε, οὔτε ἀπομάκρυνε τήν κακία ἀπό τόν κόσμο. Ἀντίθετα περιορίσε τήν δύναμη τοῦ ἀνθρώπου νά ἀντιστέκεται στήν κακία. Ἡ ἐποχή μας, πολύ περισσότερο ἀπό ὅποιαδήποτε ἄλλη ἐποχή, χρειάζεται μία ἐπανάσταση βασισμένη στήν πίστη. Ἡ ἐποχή μας πολύ περισσότερο ἀπό ὅποιαδήποτε ἄλλη ἐποχή, χρειάζεται μία ἐπανάσταση πού θά τήν κάνει ὄχι ἓνας ἄνθρωπος, ἀλλά μία ὁλόκληρη γενιά. **Αὐτή ἡ γενιά θά προετοιμαστῆ, ἀδερφοί μου, μόνον ἐάν ἀφήσετε τά παιδιά καί δέν τά ἐμποδίσετε νά πλησιάσουν τόν Χριστό.** Μόνο ἂν ἐπιτρέψετε νά διαποτιστοῦν τά παιδιά ἀπό τό πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ, τό πιό μεγαλειώδες πνεῦμα πού προκάλεσε τήν μεγαλύτερη ἐπανάσταση ἐναντίον τῆς κακίας.

* Σέρβος Ἐπίσκοπος Ἀρχιδός καί Ζίτσης (1880 -1956). Ἡ ἰ. μνήμη του τιμᾶται στίς 5 Μαρτίου. Ἦταν τέκνο Ὑπερπολύτεκνης Οἰκογενείας μέ 9 παιδιά.

** «Ἄφετε τὰ παιδιά ἔρχεσθαι πρός με...» (Λουκ. 18, 16).

Ἀναθρέψτε τὰ παιδιά σας μέ τέτοιο τρόπο, ὥστε αὐτά νά ἐπαναστατοῦν ἐναντία στήν κακία, καί τότε θά ἔχετε καταφέρει νά τούς δώσετε σωστή ἀγωγή.

Προσέξτε, ὄλοι σας ἐπιθυμεῖτε νά ἔχετε σωστά ἀναθρεμμένα παιδιά, ἀλλά λίγοι ἀπό ἐσᾶς τά ἀναθρέφετε σωστά. Λίγοι ἀντιλαμβάνεστε καί κατανοεῖτε μέ ποιό τρόπο πρέπει νά ἀναθρέψετε τά παιδιά σας σήμερα, γιατί αὐτή τήν ἐποχή ὁ τρόπος διαπαιδαγώγησης εἶναι ἐπηρεασμένος ἀπό τήν τεχνολογία, τόν χλιαρό ἀνθρωπισμό, τά ἡμίμετρα, τήν κρυφή συμφωνία μέ τό κακό. Εἶναι ἀπαραίτητο, λοιπόν, νά ἐπικρατήσῃ ἕνας νέος τρόπος διαπαιδαγώγησης τῶν παιδιῶν. Ὁ νέος τρόπος ἐκπαίδευσης θά πρέπει νά ἐκπαιδεύσῃ τά παιδιά νά εἶναι γενναῖα στόν ἀγῶνα ἐναντίον τῆς κακίας καί νά εἶναι φωτισμένοι ἀπό τό θεϊκό πνεῦμα. Ἄν ἕνα νέο πνεῦμα διαπαιδαγώγησης εἰσέλθῃ στά σπίτια καί στά σχολεῖα ὁ κόσμος θά ἀνανεωθεῖ, τό κακό θά συμπίεστῃ, θά χαθοῦν τά κακά πνεύματα, μέ τά ὁποῖα ἡ νεολαία σήμερα τρέφεται.

Κάθε νεογέννητο πλάσμα πρέπει νά θεωρεῖται ἕνας νεογέννητος στρατιώτης ἐναντίον τῆς κακίας. Βλέποντάς το μέσα στήν κούνια του, ἀβοήθητο καί ἀνήμπορο, ἀναρωτιόμαστε: «νήπιο, θά εἶσαι δοῦλος τῆς κακίας ἢ νικητής τῆς κακίας;».

Ἄχ, πόσα παιδιά εἶναι ἔτσι ἀναθρεμμένα, ὥστε νά γίνουν σκλάβοι τοῦ κακοῦ, ἐξαιτίας τῆς καλοσύνης τῶν γονέων! Τέτοια εἶναι τά περισσότερα παιδιά. Ἡ γονική στοργή συνήθως εἶναι τό γλυκό δηλητήριο πού καταστρέφει τά παιδιά. Ἡ στοργή τῶν γονέων εἶναι αὐτό πού καλύπτει καί «φροντίζει» τήν ἀδυναμία τῶν παιδιῶν. «Αὐτό τό πλάσμα εἶναι γεννημένο γιά τήν εὐτυχία καί τήν ἀπόλαυση. Ὁλος ὁ κόσμος πρέπει νά ὑπηρετεῖ αὐτό τό δημιουργημα». Αὐτά εἶναι τά λόγια τῶν γονέων καί εἶναι λόγια πλάνης. Αὐτά τά λόγια δημιουργήσαν κάτω ἀπό πολλές στέγες σπιτιῶν τόν κάθε μικρό δικτάτορα, τόν κάθε μεγάλο ἐγωιστή. Αὐτός ὁ μικρός δικτάτορας διατάζει τόν πατέρα καί τήν μητέρα του. Ἡ δύναμη του βρεῖσκειται στήν ἀδυναμία, τήν ὁποία οἱ γονεῖς του σέβονται. Ὅταν κλαίει καί μοιάζει πῶς εἶναι ὁ πιό ἀνίσχυρος, ὁ πιό ἀνήμπορος, τότε εἶναι ὁ πιό ἰσχυρός. Μέ τήν κραυγή του, τό κλάμα τοῦ «ἐπιστρατεύεται» ὅλο το σπίτι. Οἱ γονεῖς του μέ τήν στοργή τους ἐνθαρρύνουν τήν προσποίηση καί τά βλέμματά του. Νιώθουν περήφανοι γι' αὐτόν καί γιά ὅσα κάνει, διηγοῦνται τά «κατορθώματά» του στούς φιλοξενούμενούς τους αὐξάνοντας ἔτσι τήν ματαιοδοξία του. Ὁ ἐγωισμός τοῦ μικροῦ δικτάτορα δέν ἔχει ὄρια...

Κάποτε γνώρισα μία μάνα. Τήν συνάντησα μέ τόν μικρό της γιό στό σπίτι ἑνός φίλου μου. Προσπάθησα νά πιάσω συζήτηση μαζί της, ἀλλά καί μέ τόν γιό της:

— Σέ ποιό σχολεῖο πηγαίνεις μικρέ; Τόν ρώτησα.

— Τελείωσε τίς πρῶτες τάξεις τοῦ Δημοτικοῦ στό σπίτι, ἀπάντησε ἡ μάνα.

— Μπορεῖ νά τελειώσῃ στό σπίτι; Γιατί στό σπίτι; Ρώτησα στή συνέχεια.

Ἐκείνη ἀπάντησε:

— Πήραμε δάσκαλο στό σπίτι. Ξέρετε, δέν μᾶς ἀρέσει νά τόν ἀφήνουμε ἔξω ἀπό τό σπίτι, γιατί φοβόμαστε μήπως μπλέξει μέ κακές παρέες. Τά ἄλλα παιδιά σήμερα, ὅπως σᾶς εἶναι γνωστό, εἶναι ἀνάγωγα, δέν ἔχουν καθόλου σεβασμό, γράφουν μέ κάρβουνο στούς τοίχους. Πετᾶνε πετραδάκια στά τζάμια... καί κάνουν καί ἄλλες κακίες.

Ἐκπληκτος ἀπό τά παραπάνω λόγια, εἶπα:

— Μά κυρία μου, τό παιδί σας πρέπει νά γνωρίσει τήν κακία. Ὁ γιός σας, ὅταν θά μεγαλώσει, θά ζήσει σ' αὐτόν τόν κακό κόσμο καί ὄχι στήν Ἑδέμ. Δέν θά καταφέρετε αἰώνια νά τόν ἀπομονώνετε ἀπό αὐτόν τόν κακό κόσμο.

Ἦση ὥρα μιλοῦσα, ὁ μικρός μέ παρακολουθοῦσε θυμωμένα καί τραβοῦσε τή μάνα του ἀπό τό μανίκι. Ἡ μάνα μέ φόβο γυρνοῦσε συνεχῶς πρὸς τό μέρος του καί τόν χάιδευε μέ τό χέρι. Ἐγὼ συνεχίζοντας εἶπα:

— Ἀφήστε τον, κυρία μου, ἐλεύθερο στόν κόσμο, παρακολουθήστε τον μόνον ἀπό μακριά. Βοηθήστε τον μόνο νά βρεῖ τόν προσανατολισμό του, βοηθήστε τον νά μάθει νά διακρίνει τό καλό ἀπό τό κακό. Ἀφήστε τον, νά δεῖ τό κακό, νά τό αἰσθανθεῖ, νά τό ἀνεχτεῖ – εἰδικά νά τό ἀντέξει. Βοηθήστε τον νά διακρίνει τό καλό ἀπό τό κακό, νά μάθει νά ἀντιστέκεται ἐναντίον τοῦ κακοῦ πού ὑπάρχει μέσα του καί γύρω του.

Ξαφνικά ὁ μικρός νευρικά φωνάζει στή μαμά του:

— Νά σηκώνεσαι, ὅταν σοῦ μιλάω!

Ντροπιασμένη ἡ μάνα ἀναπήδησε ἀπό τήν καρέκλα, χάιδεψε τό παιδί της στό κεφάλι καί ἐτοιμάστηκε νά φύγει, ψιθυρίζοντας μέσα ἀπό τά δόντια της:

— Τό δικό μου παιδί εἶναι καλό.

Τότε ἐγὼ λυπημένα σκέφτηκα:

«Καί αὐτός εἶναι ἕνας μικρός δικτάτορας. Ἕνας δικτάτορας ἀπό τούς πολλούς πού ὑπάρχουν στήν πόλη μας. Κάθε ἄνθρωπος θά μπορούσε νά προβλέψει τό μέλλον αὐτῶν τῶν μικρῶν δικτατόρων καί μεγάλων ἐγωιστῶν. Αὐτοί οἱ μικροί δικτάτορες στίς σχέσεις τους μέ τούς ἄλλους ἀνθρώπους θά γυρίζουν τό κάθε χτύπημα πού θά δέχονται, μέ χτύπημα καί τήν κάθε ἀπογοήτευση πού θά νιώθουν, μέ ἀπογοήτευση. Θά γίνουν οἱ πιό θρασεῖς κριτικοί τῆς ἀδυναμίας τῶν ἄλλων ἀνθρώπων καί οἱ πιό μεγάλοι ἀπαισιόδοξοι. Ἐν τέλει, ἀφοῦ γίνουν σκλάβοι τῶν ἀδυναμιῶν τους, θά καταλήξουν περιφρονημένοι...

Μίλησα κάποτε μέ ἕναν τέτοιο νεαρό. Ἦταν ἀσυνήθιστα ματαιόδοξος γιά τίς ἐπιτυχίες του στό σχολεῖο. Ποτέ δέν συζητοῦσε, ἀλλά οὔτε ἄκουγε μέ χαρά τίς συζητήσεις πού γίνονταν γιά τήν καλοσύνη καί τήν κακία πού ὑπάρχει στόν κόσμο. Δέν ἦταν ἐκπαιδευμένος νά ἐπαναστατεῖ ἐναντίον τοῦ κακοῦ. Ὄταν τοῦ μιλοῦσε κανεῖς γι' αὐτό τό θέμα, κοίταξε μέ ἕνα ἀνόητο ὕφος καί παρέμενε ἀνέκφραστος σάν πρόβατο. Εἶμαι σίγουρος πῶς αὐτός ὁ νεαρός θά εἶναι δυστυχημένος καί κακόψυχος ἄνθρωπος, παρόλο τούς ἐπαίνους πού δέχεται ἀπό γονεῖς καί τούς δασκάλους. Γιατί πολλοί κο-

λακεύουν τό τέτοιου είδους παιδί καί στή συνέχεια αὐτό κολακεύει τόν ἑαυτό του. Καί αὐτό τό σκοτώνει. Πηγαίνει στήν Ἐκκλησία. Ἀλλά γιά ποιό λόγο; Πηγαίνει γιατί φαντάζεται πώς καί ἡ Ἐκκλησία εἶναι μέρος πού θά ἀκούσει κολακεῖες. Δέν ἀντιλαμβάνεται πώς ἡ ἐκκλησία αἰσθάνεται μόνον οἶκτο γι' αὐτόν. Οὔτε οἱ γονεῖς του τό ξέρουν.

Ἡ Ἐκκλησία, ἀδερφοί μου, νιώθει συμπόνια γιά ἐκείνους πού δέν ἔμαθαν νά ἐπαναστατοῦν στό κακό. Κανένα ὄφελος δέν ἔχει ἀπό ἐκείνους πού τήν ἀγαπᾶνε, ἀλλά δέν μισοῦν τό κακό. Κανένα ὄφελος δέν ἔχει ἀπό ἐκείνους πού κάθε Κυριακή ἀνάβουν μεγάλη κεριά, ἀλλά ποτέ δέν τιμωροῦν οὔτε μία ἁμαρτία τους, οὔτε συγχωροῦν τίς ἁμαρτίες τῶν ἄλλων. Καμία χαρά ἡ Ἐκκλησία δέν αἰσθάνεται, ὅταν στίς πρώτες γραμμές ξεχωρίζουν μπροστά καί ψάλλουν «τά Χερουβεῖμ», διαβάζουν τό «Πιστεύω» ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι μόνον σωματικά βρίσκονται στήν ἐκκλησία, ἐνῶ τό μυαλό τους βρίσκεται κάπου ἄλλοῦ. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι πού νομίζουν ὅτι «κάνουν τήν τιμή» στήν Ἐκκλησία μέ τό νά τήν ἐπισκέπτονται...

Μόνον ἐκεῖνος πού ἐπαναστατεῖ στήν κακία πού ὑπάρχει μέσα του καί στήν κακία πού ὑπάρχει γύρω του «κάνει τιμή» στήν Ἐκκλησία. **Τή μεγαλύτερη τιμή στήν Ἐκκλησία προσέφεραν αὐτοί πού ἐπαναστάτησαν ἐναντίον τῆς κακίας.** Τιμές θά προσφέρουν

στήν Ἐκκλησία μελλοντικά ὅσοι θά θεομάνουν τήν χριστιανική ἐπανάσταση στίς ἀνθρώπινες ψυχές. Τιμές θά προσφέρουν στήν Ἐκκλησία οἱ γονεῖς, πού θά μάθουν στά παιδιά τους νά ἐπαναστατοῦν στό κακό πού ὑπάρχει μέσα τους καί γύρω τους. Τιμές θά προσφέρουν στήν Ἐκκλησία καί οἱ δάσκαλοι, πού θά διδάξουν στούς μαθητές τους τά διδάγματα τοῦ Χριστοῦ. Τιμές θά προσφέρουμε στήν Ἐκκλησία καί ὅλοι ἐμεῖς, πού θά προκαλέσουμε τήν πιό εὐγενική, χριστιανική ἐπανάσταση στίς «νεκρές καρδιές», στίς ἀποκοιμισμένες ψυχές τῶν ἀδερφῶν μας, τῶν πλησίον μας.

Τό πιό σημαντικό δῶρο πού μποροῦν οἱ γονεῖς νά προσφέρουν στό παιδί τους, εἶναι νά τοῦ μάθουν νά ἀναγνωρίζει καί νά ἐπαναστατεῖ ἐναντίον τοῦ κακοῦ. **Ἄφησε, πατέρα, τό παιδί νά πλησιάζει τόν Χριστό, κάθε μέρα. Μήν τό ἐμποδίζεις νά τόν πλησιάσει, ἀντίθετα ὀδήγησέ το στόν Σωτήρα.** Γιά νά τό ἐπιτύχεις αὐτό εἶναι ἀπαραίτητο νά μήν κρίνεις τό παιδί σου μόνο μέ τήν καρδιά, ἀλλά καί μέ τό νοῦ. Ἐξέταξε το κάθε βράδυ. Μάθε το νά σου κάνει ἐξομολόγηση κάθε βράδυ. Ὅταν θά νιώσεις, ὅτι μετανοεῖ γιά τό κακό πού ὑπάρχει μέσα του, καί ὅτι ἐπαναστατεῖ ἐναντίον τῆς κακίας, πού ὑπάρχει μέσα του καί γύρω του, τότε μάθε πώς τό παιδί σου ἄρχισε νά διαπαιδαγωγεῖται σωστά. Ἀκόμη ὅμως καί τότε, ἐσύ, συνέχισε νά τό ἐξετάζεις, συνέχισε νά τό ἐξομολογεῖς. Καί μήν ἀφήσεις νά περάσει οὔτε μία μέρα χωρίς ἐξομολόγηση. Ἄς εἶσαι

ὁ ἱερέας τοῦ παιδιοῦ σου — **καθῆκον τοῦ ἱερέα εἶναι νά μάθει στούς ἀνθρώπους νά ἐπαναστατοῦν στήν κακία** — καί ἄς εἶναι τό σπίτι σου ὁ ναός σου. Μήν κρύβεις ἀπό τό παιδί σου πώς ὑπάρχει κακία σ' αὐτόν τόν κόσμο. Μήν κρύβεις ἀπό τό παιδί σου πώς στή ἐποχή μας ἡ κακία «κάθεται» σέ μεγάλο καί ὑψηλό θρόνο. Δυνάμωσε τήν πίστη του, ὥστε νά μήν ἀνήκει στά ἑκατομμύρια ἀνθρώπων πού προσκυνοῦν τό κακό. Δυνάμωσε τήν πίστη του, ὥστε νά γίνει στρατιώτης τοῦ καλοῦ.

Μητέρα, ἀπό ἐσένα ἐξαρτῶνται τά περισσότερα. Πάντοτε νά ἔχεις στό νοῦ σου αὐτά τά τρία.

Πρῶτο: ἄφηγε τό παιδί σου καμία φορά δίχως φαγητό. Δέν πρέπει νά εἶσαι γιά τό παιδί σου μόνον ὁ ἄγγελος πού τό χαϊδεύει, ἀλλά καί ὁ ἄγγελος πού σκέφτεται καί κρίνει. Ἄφηγε τό παιδί σου καμία φορά χωρίς φαγητό, εἶναι ἀπαραίτητο. Τό παιδί σου πρέπει νά μάθει τί σημαίνει νά εἶσαι πεινασμένος καί πρέπει νά εἶναι ἕτοιμο στή συνέχεια νά δώσει τό δεῖπνο του στούς πεινασμένους. **Ἐκεῖνοι πού ποτέ δέν αἰσθάνθηκαν πείνα, ἔγιναν οἱ πιό ἀνελεήμονες καί οἱ πιό ἄθεοι ἄνθρωποι.**

Δεύτερο: μήν ἐπιτρέψεις ποτέ στό παιδί σου νά μιλά γιά τίς ἁμαρτίες τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, πρὶν ὁμολογήσει καί παραδεχτεῖ τίς δικές του ἁμαρτίες. **Τόν κόσμο μπορεῖ νά τόν διορθώσει μόνον ἐκεῖνος πού μπορεῖ νά διορθώσει τόν ἑαυτό του.** Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, πού ἀναμόρφωσαν τόν κόσμο ἦταν ἄνθρωποι πού προηγουμένως ἔζησαν μία μεγάλη ἐσωτερική ἐπανάσταση. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, πού θέλουν νά ὀνομάζονται χριστιανοί, δικαιοῦνουν τό ὄνομά τους μόνον ὅταν βιώνουν αὐτή τήν ἐσωτερική ἐπανάσταση.

Τρίτο: **μή μαθαίνεις στό παιδί σου νά εἶναι ἐγωιστής.** Τό νά εἶναι κανεῖς ἐγωιστής, εἶναι μία ἁμαρτία πού ὀφείλεται στή μητέρα ἐνενήντα τοῖς ἑκατό. Τό νά μάθεις, μητέρα, στό παιδί σου νά εἶναι ἐγωιστής σημαίνει πώς τοῦ ἐπαναλαμβάνεις τό ἴδιο μάθημα πού ἡ φύση τοῦ δίδαξε, ὅταν ἀκόμη ἦταν ἔμβρυο. Γιατί ὁ ἄνθρωπος φύσει εἶναι ἐγωιστής καί ὅσο καί ἂν προσπαθεῖς, ἐσύ μητέρα, νά τοῦ μάθεις νά μήν εἶναι, δέν θά καταφέρεις νά νικήσεις ἐντελῶς τή φύση. Γι' αὐτό τό λόγο μή σταματᾷς νά συμβουλευεῖς κάθε πρωί τό παιδί σου: «δῶσε παιδί μου, ἀπό τά πολλά πού ἔχεις ἓνα μέρος στούς φίλους σου, πού δέν ἔχουν τίποτε». Μήν σταματᾷς κάθε βράδυ νά ζητᾷς λογαριασμό ἀπό τό παιδί σου γιά τά καλά ἔργα πού ἔπραξε τήν ἡμέρα.

Ντρέπομαι νά πῶ, πώς γνωρίζω πολλές μάνες σ' αὐτήν τήν πόλη καί παρόλο πού εἶναι ἑκατομμυριοῦχες δέν δίνουν στά παιδιά τους οὔτε τά ψιλὰ τους γιά νά ἐλεήσουν τούς φτωχοῦς.

Μέ χαρά ὅμως καί εὐχαρίστηση πρέπει νά ἀναφέρω πώς ὑπάρχει ἓνας νεαρός, βοηθός τεχνίτης ἀπό τό Βελιγράδι, πού ποτέ δέν τρώει τό μεσημεριανό του τό Σάββατο. Τό ποσό πού κοστίζει τό φαγητό του, τό μοιράζει στούς φτωχοῦς πού στέκονται μπροστά ἀπό τήν ἐκκλησία...

Ὁ καλύτερος τρόπος νά ἀποδείξει ἓνας γονέας τήν πίστη του στό Θεό εἶναι νά προσφέρει στό παιδί τοῦ ἐκκλησιαστική ἀγωγή.

Γιατί, εάν ένας γονέας ακόμη και αν από τό πρωί μέχρι τό βράδυ κάνει μετάνοιες μπροστά στό Θεό, ακόμη και αν επισκέπτεται τακτικά τό ναό του Θεού, ακόμη και αν δίνει έλεημοσύνη στους φτωχούς, αυτά δέν είναι αρκετά στή περίπτωση πού ανατρέφει άθεια παιδιά. Αν τά παιδιά του είναι άθεια, δέν έχει ξεπληρώσει τό χρέος του ούτε άπέναντι στον Θεό, ούτε άπέναντι στήν ανθρωπότητα.

Τιμές θά προσφέρουν στήν Έκκλησία και οι δάσκαλοι πού θά κάνουν μαθητές τους χριστιανούς επαναστάτες. Καλός δάσκαλος θά είναι αυτός πού θά φροντίσει όλα όσα οι ό γονείς παραμέλησαν, και θά «επισκευάσει» όλα όσα οι γονείς χάλασαν. Γιατί είναι πιο δύσκολο γά είναι κανείς δάσκαλος από τά νά είναι γονέας. Γιατί, γιά νά είσαι γονέας χρειάζεται μόνον αγάπη, αλλά γιά νά είσαι δάσκαλος χρειάζεται και αγάπη και έξυπνάδα...

Αλλά και καθένas από έμας θά τιμήσει τήν Έκκλησία, εάν θά άντισταθεί στό κακό πού ύπάρχει μέσα του και γύρω του, και εάν καταφέρει νά θερμάνει τήν φλόγα τής ήθικης επανάστασης στους πλησίον του...

Ναι, τελικά όλοι μας είστε μαθητές και δάσκαλοι σ' όλη τή διάρκεια τής ζωής μας. Έπειδή σέ όλη τή ζωή μας, είτε φωτίζουμε τους άλλους, είτε δεχόμαστε τό φώς των άλλων. Είτε σκοτεινιάζουμε τους άλλους είτε μάς σκοτεινιάζουν. Είτε επηρεάζουμε μέ τό χαρακτήρα μας τους άλλους, είτε δεχόμαστε τήν επιρροή των άλλων. Και όταν τό θέλουμε και όταν δέν τό θέλουμε διαπαιδαγωγούμε τους άλλους και διαπαιδαγωγούμεθα από τους άλλους...

Από όλους τους φορείς άγωγής, μόνον ή Έκκλησία είναι επαναστατική. Είναι σάν καμπάνα πού από τήν μιά χαμηλόφωνα μάς υπενθυμίζει τό μακρινό παρελθόν και από τήν άλλη ήχηρά θέτει σέ λειτουργία τόν συναγεριμό. Η Έκκλησία μεταφέρει τό προζύμι τής

επανάστασης στις φτεροϋγες της και θά τό μεταφέρει μέχρι τό τέλος τής ιστορίας. Η μοναδική επανάσταση πού κάνει τόν άνθρωπο πιο μεγαλύτερο είναι ή χριστιανική επανάσταση. Κάθε άλλη επανάσταση κάνει τόν άνθρωπο πιο βίαιο από ό,τι είναι... Σχεδόν όλες οι άλλες επαναστάσεις είχαν σάν στόχο νά μετατρέψουν τους ανθρώπους σέ κορεσμένα κτήνη. Μόνον ή χριστιανική επανάσταση είχε ως στόχο νά δημιουργήσει από τους ανθρώπους θεούς, πεινασμένους και διψασμένους γιά δίκαιο...

ΕΛΛΗΝΟΡΘΟΔΟΞΗ ΠΟΛΥΤΕΚΝΗ

Τριμηνιαίο δημοσιογραφικό όργανο τής «Πανελλήνιας Ένώσεως Φίλων των Πολυτέκνων» (Π.Ε.ΦΙ.Π.).

ΚΩΔΙΚΟΣ ΑΡΙΘ. ΕΝΤΥΠΟΥ: 001721.

Έτος 44ο, άρ. φύλλου 174.

Άπρίλιος-Μάιος-Ίούνιος 2022

Ακαδημίας 78Α — 106 78 ΑΘΗΝΑ.

☎ 210-38.38.496, 210-38.22.586,

FAX: 210-38.39.509.

ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΑ: www.pefip.gr
e-mail: info@pefip.gr

Α.Φ.Μ.: 090047658, Α.Ο.Υ. Α' Αθηνών.

Ίδιοκτήτης-έκδότης: Π.Ε.ΦΙ.Π.

Ίδρυτής: π. Νικόδημος Μπιλάλης († 2014).

Η Ε.Π.Ο. συντάσσεται από Έπιτροπή.

Διευθυντής Συντάξεως: Ίωάννης Γ. Θαλασσινός,
μαθηματικός-συγγραφέας, Πρόεδρος Π.Ε.ΦΙ.Π.

Πρέπει, λοιπόν, πρώτα νά καταφέρουμε νά σηκώσουμε πάνω ἀπό τόν ἑαυτό μας τήν ταφική πλάκα. Ὅταν ἀναστηθοῦμε, θά μπορέσουμε νά γίνουμε ἄνθρωποι χρήσιμοι σ' αὐτόν τόν καιρό...

Πρέπει νά ἀφήσουμε τά παιδιά νά πλησιάσουν τόν Χριστό. Πιθανόν ἀνάμεσά τους νά βρεθοῦν οἱ ἄνθρωποι πού ἐπιθυμοῦμε. Μήν ἐμποδίζετε λοιπόν τά παιδιά νά πλησιάσουν τόν Χριστό, γιατί μόνον ὁ Χριστός μπορεῖ νά τοῦς προετοιμάσει γιά τήν θεϊκή προσπάθεια πού εἶναι ἀπαραίτητη γιά νά γεννηθοῦν ἀληθινοί ἐπαναστάτες. **Μόνον ἡ ἐπαναστατική παιδαγωγική τοῦ Χριστοῦ μας μπορεῖ νά δημιουργήσει ὀλοκληρωμένους ἄνθρώπους.** Ἡ γῆ πεινάει καί διψάει γιά ὀλοκληρωμένες προσωπικότητες, γιά ὀλοκληρωμένους φυσιολογικούς ἄνθρώπους, πού θά πιστεύουν στόν Θεό καί θά πολεμοῦν ἐναντίον τῆς κακίας...

(Ἀπό τό βιβλίο τοῦ Ἁγίου Νικολάου Βελμίροβιτς: «Ὁμιλίες καί μελέτη γιά τά σύμβολα καί σημεία», τ. Β', ἐκδ. «Ὁρθόδοξος Κυψέλη», Δεκέμβριος 2014· ὁδ. Σπαρτάκου 6, Συκιές, 56626 Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310.21.26.59, fax: 2310.20.73.40, e-mail: info@orthodoxoskypseli.gr).

